

Finansminister i hvert Fald i en overskuelig Fremtid ikke har noget særligt Mod paa — jeg maa maaske bruge dette Udtryk — at gaa til Forbrugsskatter paa Toldloven, altsaa til en Forhøjelse af denne eller hin Toldsats —, i hvilken Henseende man da kunde pege paa, at baade Petroleum og Kaffe, ja, jeg tror, at alene de to vilde kunne indbringe særdeles klækkeligt, og maaske ogsaa Tobakken kunde taale nogen Forhøjelse —, saa er der ogsaa andre Forbrugsskatter at ty til. Og da der har været Tale om at inddrage i noget stærkere Omfang Landbefolkningen, fordi Bybefolkningen vil faa saa rigeligt Paalæg ved de Skatter, her ere forelagte af den højtærede Finansminister, er det naturligt at tænke paa Brændevinsskatten, ikke mindst fordi Brændevinsskatten netop er en Skat, om hvilken det i allerhøjeste Grad gælder, at man ved en Afholdenhed, som vedkommende selv kun har godt af, vil kunne aldeles befri sig for den.

Jeg maa maaske ogsaa have Lov til at pege paa en Forbrugsgenstand, som her i Landet er almindeligt anvendt, og som utvivlsomt røber en udmærket Skatteevne, nemlig Cykler. Der er ingen Tvivl om, at en Cykleskat vilde kunne indbringe ikke faa Penge her i Landet. Den vil i ikke mindre Grad ramme Landbefolkningen end Bybefolkningen.

Altsaa jeg vil i det hele sige, at hvis ikke den højtærede Finansminister eller Regeringen, vil jeg hellere sige, af denne eller hin Grund finder det opportunt at fremkomme med Antydninger af, hvilke andre Skatter den har i Beredskab til at dække det store Underskud, der bliver tilbage, selv om vi faa de her foreslaaede Skattebeløb ind — disse Skatter ville aldrig nogen Sinde komme til at indbringe 8 Mill. Kr., det maa den højtærede Finansminister vel indse, da som paapeget mindst to af Skatterne ikke ville indbringe noget; vi kunne efter mit Skøn ikke komme stort højere end til 6 Mill. Kr., saa der bliver endnu et meget betydeligt Hul at udfylde —, hvis altsaa ikke Regeringen paa det nuværende Tidspunkt eller i Resten af Samlingen vil komme med de positive Antydninger, som vi fra vor Side maa forlange, maa vi for vort Vedkommende — og jeg tør sige, at det er Stemningen ikke alene i Højre i dette Ting, men ogsaa i det andet Ting — søge at give positive Bidrag ved gennem Lovforslag at vise, hvorledes vi tænke os, at dette Problem skulde løses, thi det, der fra konservativ Side er os imod, er os viderligt, er en Kri-

tik uden positivt Korrelat, det er navnlig under den for Statens Finanser saa alvorlige Situation at rejse en gold Kritik overfor den ærede Regering uden at kunne give positive Bidrag med Hensyn til, hvorledes man kunde gøre det anderledes og bedre. Højre er altsaa ikke alene parat til at yde vor loyale Medvirken til, at Regeringen kan komme frem ad disse Veje, men vi ville ogsaa, hvis det skulde være nødvendigt, give vort Bidrag til at anvise andre Veje, ad hvilke vi ville være med til at støtte Regeringen, hvis den vil betræde dem.

Men Alfa og Omega i disse Betragtninger er dog det, at det ikke er muligt at indse, hvorfor den høje Regering ikke selv allerede nu skulde kunne give saadanne positive Antydninger, hvorfor den højtærede Finansminister ikke nu i løse Omrids skulde kunne skitsere et Program eller pege paa, hvorledes Skattesystemet i store Træk maatte forme sig, naar samtlige de Skatter, hvorfor vi have Brug, bleve føjede ind i det nuværende Skattesystem. Jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Finansminister tøver, jeg forstaar ikke denne Ængstelighed. Jeg kunde have Lyst med en Holbergsk Vending at tilraabe ham: „Frisk Mod, Antonius!“ Desværre kan jeg ikke tilføje: „Du haver intet af ondt bedrevet“. Det, Finansministeren har foretaget ved Toldreformen, er ondt, men det kan ikke nytte at vedblive at dvæle ved Fortidens Synder, selv om et gunstigt Øjeblik i saa Henseende kunde være forpasset, og jeg maa give det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) Ret i, at saaledes som den offentlige Bevidsthed tog mod Efterretningen om de 51 Mill. Kr.s Underskud her i Fjor, havde det den Gang været det rette Øjeblik til at komme med Forslag om nye Skatter. Da var der i Befolkningen en virkelig Følelse af, at det ikke kunde gaa længere, der maatte bringes Ofre, vi maatte ud over dette. Da havde det efter min Mening været det psykologiske Øjeblik til at komme med nye Skatter. Nu er det saaledes, at Befolkningen har set, at der er et Underskud af 51 Mill. Kr., og 20 Mill. Kr. foreslaas der o. s. v. o. s. v., men Himlen falder ikke ned for det. Alting gaar sin Gang. Man tænker, at den højtærede Finansminister skaffer vel nok lidt Penge ved Laan o. s. v. o. s. v. Der er ikke længere den levende Følelse af, at Skatter bør bæres, for at Statens Finanser i det hele kunne komme paa Fode,